

ELS RUITERS

DE OPPASCLUB

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

PIZZA MET PROBLEMEN

Nikki nam een grote hap van haar pizza. Mmmm... heerlijk. Dubbel tomaat en dubbel mozzarella, salami en paprika. Verukkelijk! Dunne slierten kaas bleven tussen haar lippen en de pizzapunt hangen. Ze trok het stuk wat verder van zich af, maar de draden werden alleen maar langer. Razendsnel probeerde ze de kaas naar binnen te werken, alsof ze meedeed aan een dropveter-eetwedstrijd.

Tegenover haar aan tafel zat Viggo, haar broer, ook vrolijk te worstelen met zijn pizza. De topping viel eraf en zijn bord zag eruit alsof er een gevecht op was geleverd. Klodders tomaat, pesto en stukjes ham lagen trouwens niet alleen verspreid óp zijn bord, maar ook ernaast.

‘Hmmpfff, bwiggg... bje sjurd...’ Met volle mond en een vinger vol rode saus wees Nikki op Viggo’s shirt. Er was een stukje ham op gevallen, dat langzaam omlaaggleed.

‘Oow zjib!’ gromde Viggo, ook met volle mond. Hij was behoorlijk ijdel, al deed hij meestal of het hem niet interesseerde hoe zijn haar zat en wat voor kleren hij aanhad. Nikki wist wel beter: haar broer kon rustig een half uur voor de spiegel staan om precies die nonchalante *look* te krijgen die hij wilde hebben. Met zijn pink probeerde hij het stukje ham weg te schieten zodat het niet nog meer schade aan kon richten, maar het was al te laat. Een oranjerood vetspoor bleef achter op Viggo’s hagelwitte shirt. Dat kon meteen in de was.

‘Als jullie je bestek nou eens gebruiken...’ Nikki’s vader trok zijn wenkbrauwen op. Tegenover hem zat Lucille, zijn nieuwste vriendin, en zij knikte instemmend. Bij haar was uiteraard

nergens een spatje of kruimeltje te bekennen. Zelfs op haar bord was het netjes.

‘Pizza moet je met je handen eten,’ zei Nikki. ‘Dat doen ze in Italië ook.’

‘Aha. Sinds wanneer ben jij een Italië-deskundige?’ informeerde haar vader droogjes.

‘Ben ik niet, maar ik weet wel alles van pizza. Ik heb er een spreekbeurt over gehouden. Zal ik jullie eens eventjes haarfijn vertellen hoe een pizza gemaakt wordt?’

‘Nee, daar heb ik nu geen behoefte aan en...’

Viggo onderbrak hem voordat hij verder kon gaan. ‘Nikki maakt bij mam en Kees altijd de pizza zelf, hè Nik?’ Hij wierp eerst een blik op Nikki en daarna keek hij vol afkeer naar Lucille. Nikki voelde een duw tegen haar voet – dat was Viggo die zat te seinen. Vervolgens vroeg hij met een onschuldig gezicht aan Lucille: ‘Wat was dat ook alweer, wat je gisteren gemaakt had? Het leek wel wat op spaghetti.’

‘Het wás spaghetti,’ zei Lucille bits.

‘O? Maar het smaakte naar stopverf,’ deed Viggo heel verbaasd. Nikki probeerde niet te proesten en haar pizza over de tafel te sproeien.

‘Viggo!’ snauwde haar vader.

Soms kon Nikki haar broer wel wat doen, als hij zich bemoeide met haar, of met haar vriendinnen, of haar spullen pakte en ze niet teruglegde, of als hij over haar schouder probeerde te zien wat ze allemaal voor berichtjes kreeg en verstuurde op haar telefoon. Maar héél af en toe... dan kon ze hem wel zoenen.

Al vanaf het eerste moment dat haar vader zijn nieuwe vriendin had voorgesteld, had Viggo een hartgrondige hekel aan haar. Lucille was pas 24 en Bart, hun vader, werd volgende maand 40. Ze scheelde minder met Viggo dan met pa!

Maar dat was het ergste niet, Nikki kon het best hebben dat

haar vader jongere vriendinnen had. Het probleem was dat Lucille zo verschrikkelijk kinderachtig deed. Als iets niet ging zoals zij wilde, trok ze een pruilmondje en knipperde ze heel heftig met haar ogen, alsof ze op het punt stond in tranen uit te barsten. Bart kon daar helemaal niet tegen: hij ging meteen door de knieën en deed alles wat ze vroeg.

En dat was nou precies waar Viggo zich wild aan ergerde. Toen Nikki en Viggo Lucille voor het eerst te zien kregen, hing ze aan Barts arm en kirde: 'Wat een lekker ding!' om daarna Viggo door zijn haar te strelen alsof hij een kleuter was. Daarna klemde ze zich kroelend nog dichter tegen Bart aan. Nikki was meteen achteruit gedeinsd. Van haar moest ze afblijven. Lucille had haar blik van Nikki's kruin naar het puntje van haar gympen laten gaan. De afkeuring was wel duidelijk: Lucille vond het maar niets dat Nikki er als een jongen bij liep. Nikki had toevallig haar voetbalkleren nog aan omdat ze net een wedstrijd had gehad. Dat ze haar skatehelm onder haar arm geklemd hield en er rood en bezweet uitzag, was voor Lucille helemaal een gruwel.

'Ze geeft je vast op voor zo'n programma waarin je van een slons in een keurige dame wordt veranderd,' had Viggo 's avonds gezegd, toen Nikki haar voetbalkleren in de wasmand gooide.

'Tuurlijk. Ik kan nog gered worden. Maar wat moet er dan van jou worden?' had Nikki gegrinnikt.

Viggo haalde zijn schouders op en keek met een frons het donkere trapgat in. Beneden zaten zijn vader en Lucille nu samen op de bank. 'Hoe komt-ie toch iedere keer aan die vrouwen? De een is nog stommer dan de ander.'

'Maak je toch niet zo druk,' zei Nikki. Ze trok het elastiekje uit haar haren en pakte een borstel. Er zaten smoezelige vegen op haar gezicht. Eerst voetballen, toen skaten: ze had weer veel gesport vandaag. Ze begon eindelijk door te krijgen hoe ze boven op de *ramp* een 360 kon doen en had zich helemaal

te pletter geoeffend, alleen kreeg ze het er altijd zo heet van. Door de helm werd dat nog erger.

‘Ik snap niet dat jij het wel best vindt. Het zijn altijd van die bimbo’s!’

‘Ze vallen gewoon op jou, daarom vind je ze niet leuk,’ plaagde Nikki. ‘Misschien vinden ze jou leuker dan pap, en proberen ze je te paaïen door te zeggen dat je haar zo leuk zit, of dat je zo’n lekker kontje hebt.’ Ze maakte kokhalsbewegingen naar de spiegel.

Viggo wierp haar een nijdige blik toe. ‘Hè, hè, wat ben je weer leuk.’ Hij stampte zijn kamer in en smeede de deur dicht. Enkele tellen later knalde er muziek door de muur heen. Nikki hoorde het volume omhooggaan.

Nog geen vijf seconden later vloog de deur van de huiskamer open. ‘Viggo! Zet die muziek zachter!’ brulde haar vader. Hij kwam nauwelijks over de herrie heen.

Nikki duwde de deur van de badkamer dicht en draaide de kraan van de douche open. Ze grinnikte in zichzelf toen Viggo de muziek nog iets harder zette. Een gewone zaterdag bij pa. Niks bijzonders.

Nikki’s ouders waren gescheiden. Met haar broer Viggo woonde ze bij haar moeder en Kees, en om het andere weekend ging ze op vrijdagavond naar haar vader, die buiten de stad woonde. Kees was een fantastische stiefvader. Nikki kon zich nauwelijks herinneren dat haar ouders nog bij elkaar waren: voor haar was Kees net zo lief en zo vertrouwd als haar echte vader.

Bij haar vader ging het er allemaal nogal anders aan toe: hij had nooit lang een vaste relatie. Viggo en Nikki werden er een beetje gek van. Iedere paar maanden zat er weer iemand anders die, volgens Viggo ‘een lekker ding met de hersens van een fruitvlieg’ was. Nikki had het opgegeven om zich er iets van aan te trekken. Ze hield van haar moeder en van Kees en

haar kleine zusje Kim, en van haar vader. En van Viggo, ook al vochten ze elkaar soms de tent uit. Maar de aanhangsels die haar vader meebracht: dat zei haar niets meer. Ze maakte zich er niet meer druk om, deed ook geen moeite om ze te leren kennen. Waarom zou ze, als zo iemand na een poosje toch weer vervangen werd door een ander?

‘Ik doe mijn bést hoor,’ zei Lucille nadrukkelijk en ze sneed venijnig de deegkorst van haar pizza af.

Viggo was bikkelhard. ‘Waarmee dan?’

‘Om het ook voor jullie gezellig te maken.’

‘Gezellig? Daar merk ik niks van,’ zei Viggo terwijl hij een nieuw stuk pizza in zijn mond propte.

‘Viggo...’ kwam de waarschuwendende stem van Nikki’s vader. Nikki keek van haar broer naar haar vader en terug. Ze voelde het al aankomen: een knallende ruzie, en dat zou niet lang meer duren.

‘Zo veel doe je toch niet?’ ging Viggo onverstoorbaar door. ‘Je ligt bij mijn pa in bed, eet uit zijn koelkast en gebruikt zijn douche. Lijkt me dat er weinig moeite bij zit. Alleen maar zorgen dat je haar goed zit en je make-up niet uitloopt... nou nou. Da’s een dagtaak.’

‘Viggo! Nou is het genoeg!’ riep Nikki’s vader woedend en hij sloeg met zijn vuist op tafel. Het glaswerk en de borden rammelden ervan.

‘Nee Bart, toe. Hij probeert me alleen maar uit te lokken,’ zei Lucille met haar stem op ultra-klaaglijk.

‘Uit de tént lokken, bedoel je?’ informeerde Viggo fijntjes. Hij grijnsde vals naar Lucille. ‘Geeft niet hoor. Nederlands is best een lastige taal.’

Lucille wist niet wat ze moest zeggen. Ze richtte zich daarom tot Nikki en zei: ‘Maar wij kunnen het best vinden, hè. Papa zegt dat je erg goed bent in skaten.’

Papa? Nikki verslikte zich en stikte bijna in de mozzarella.

‘Ik ken jouw vader niet,’ zei ze benepen en hoestte een paar keer benauwd.

‘Ik bedoel jouw papa, Nik. Dat snap je toch wel?’ Lucilles perfecte blonde lokken gingen met een zwiep naar achteren toen ze opstond om Nikki op haar rug te kloppen.

Nikki weerde haar af door op te staan en naar de keuken te lopen. Snel even een beetje water drinken. ‘Nik? Papa? Wat denkt ze wel? Dat ik drie ben?’ mompelde ze. Binnen ging het volume van de stemmen omhoog.

‘Praat toch eens niet zo kinderachtig!’ snauwde Viggo. ‘Pápa?! Nikki is geen kleuter. En ze heet Nikki, geen Nik.’

‘Nou heb ik er genoeg van!’ knalde Nikki’s vader toen Lucille een geschrokken kreet gaf. ‘Naar je kamer jij en je blijft da...’

‘Ja, en kappen maar!’ riep Nikki, die terugliep naar de huiskamer. Haar vader had ondertussen de kleur van een rijpe tomaat en Lucille zat met opeengeklemdde lippen naar Viggo te kijken. Haar ogen glinsterden en ze knipperde verwoed. ‘Genoeg geweest. Viggo, ’t is goed zo. Laat nou maar. Pap, kom op, laten we het een beetje gezellig houden.’ Ze keek Lucille niet aan – daar had ze toch niets tegen te zeggen – en ging weer zitten. Haar vader leek te bedaren, hoewel hij opeens wel erg fanatiek op het laatste stukje pizza aanviel.

‘Nik...’

‘Jij noemt haar toch ook Nik!’ riep Lucille opeens. ‘Waarom word je dan boos als ik het zeg?’

Viggo veegde zijn vingers aan zijn servet af en smeed die op de tafel. Hij pakte het pak vanillevla dat op tafel stond, zette het aan zijn lippen en nam er een paar luidruchtige slokken uit.

‘Nou ja!’ riep Lucille vol afkeer toen Viggo, na een beschaafde boer, het pak met een klap terugzette op tafel. Klodders vanillevla spatten in het rond. ‘Lekker gekookt hoor, Lucille,’ zei hij spottend, draaide zich om en was de kamer

uit voordat er iemand had kunnen reageren.

Er viel een stilte. Nikki concentreerde zich op haar pizza. Het leek wel of ze extra luidruchtig kauwde en slikte, zo goed hoorde ze zichzelf. Lucille keek met een bedrukt gezicht naar haar bord en Nikki's vader legde zijn grote hand op die van zijn vriendin.

'Trek het je alsjeblieft niet aan, Lucille. Hij is een puber, en hij zoekt de grenzen op. Het heeft niks met jou te maken.'

Lucille snifte en zei niets. Nikki's vader sloeg zijn arm om haar schouders.

Geloof je het zelf, pap? dacht Nikki. Ze vond het wel sneu voor Lucille, maar ze voelde verder niets. 'Ik ben vanavond niet thuis,' meldde ze toen de stilte bleef voortduren en Lucille weigerde om op te kijken.

Met een ruk ging haar vaders hoofd omhoog. 'Wat is er dan? Ik heb je gewaarschuwd dat ik je vanavond niet kan komen ophalen, dat weet je toch? Lucille en ik gaan een avondje naar het casino, dat heb ik je duidelijk gezegd. En je weet wat de regels...'

'Ja ja, ik weet wat de regels zijn. Niet alleen naar huis komen,' onderbrak Nikki hem, rollend met haar ogen. 'Rustig maar, ik moet vanavond oppassen. Bij de familie Van der Meer, dat heb ik jou óók verteld.' Ze zag haar vader ontspannen. 'Dat heb jij voor mij geregeld, *remember?*'

'O ja,' knikte hij. 'Dat was ik eventjes vergeten.'

'Ga je oppassen? Kun je dat helemaal alleen?' probeerde Lucille belangstellend. Nikki zuchtte onhoorbaar. Viggo had wel gelijk. Ze was echt stomvervelend. Wat moest haar pa toch met die vriendinnetjes die niks bij te dragen hadden?

'Ja,' antwoordde ze kortaf. 'Dat kan ik helemaal alleen.'

'Nikki heeft een halfzusje,' legde haar vader uit. 'Kim, dat heb ik je toch verteld?'

Lucille kon zich er duidelijk niets van herinneren, zo goed

had ze naar Bart geluisterd. Ze knikte echter vol overtuiging. 'Jawel, dat weet ik hoor, hoe oud was ze ook alweer? Daarom vind ik het zo goed, dat je dat allemaal kan. Voor je kleine zusje zorgen, en nu ook nog oppassen...'

Nikki had er helemaal genoeg van. Het ging nog niet eens om wat Lucille zei: het was de manier waarop. Ze deed net alsof ze zich reuze interesseerde voor wat Nikki deed, maar het was overduidelijk dat ze veel liever had dat Nikki en Viggo er niet bij waren. Dat gevoel was honderd procent wederzijds. Nou, dacht Nikki, dan krijg je je zin. Vanavond heb jij pa voor jezelf.

Na het eten liep ze naar boven om haar tanden te poetsen en een schoolboek te pakken. Frans, daar was ze zo slecht in, en volgende week had ze een proefwerk. Ze zou het boek meenemen en proberen wat te leren als die kinderen in bed lagen. Het was wel het laatste waar ze zin in had, maar het moest. Het ging namelijk niet zo heelenderend op school. En het stapelde zich op: het ene slechte cijfer na het andere. Er waren wel vakken die goed gingen, maar het leek of er steeds meer fout ging. Iedere keer als ze een cijfer terugkreeg, nam ze zich stevast voor om het de volgende keer weer op te halen, en toch lukte dat tegenwoordig vaker niet dan wel. Zuchtend stopte ze het boek in haar tas. Leren! En dat op zaterdagavond!

De deur van Viggo's kamer ging een heel klein stukje open. Toen hij zag dat het Nikki was, kwam hij zijn kamer uit. 'Je moet naar die familie met die vier kinderen toe, hè?'

Nikki knikte. 'Eerste keer. Ben benieuwd.'

'Ben je alleen? Of komt er nog een andere poepluierbrigadier?'

Nikki rolde een keer met haar ogen. Ze noemden zich de Oppasclub maar Viggo wist er steeds een nieuwe naam aan te geven. Babysit Babes, Poepluierbrigade, Kleuterteam, Banksitters, Snotneuzen-Liga en nog veel meer. De eerste paar keer

hadden ze erom gelachen, maar nu vond ze het niet leuk meer. Helaas, als Viggo eenmaal iets in zijn hoofd had, was er geen ontkomen aan. Ze schudde haar hoofd. ‘*Nope*. Ik alleen, maar ik red me wel.’

Nikki had ook buiten de stad een adres. Haar vader had in het dorp waar hij woonde reclame gemaakt voor de oppassende vriendinnen. Dat was niet zonder resultaat gebleven. Een gezin uit de buurt had meteen gereageerd. Even was er nog twijfel geweest bij de Oppasclub. Was het wel zo handig om dat aan te nemen? Als Nikki nou eens ziek was, werd het toch een heel geregeld om een van de anderen daarheen te krijgen. Maar Nikki had het weggewuifd. Als het zover kwam, zouden ze wel weer zien.

De Oppasclub wordt wéreldberoemd... in heel Nederland! dacht Nikki en ze neuriede vrolijk toen ze de trap afliep en haar jas pakte. Viggo liep achter haar aan en plukte zijn jack van de kapstok. Hij draaide zijn sjaal een paar keer om zijn nek en trok de rits van zijn jack zo hoog mogelijk op. Als hij zich zo aankleedde, ging hij met de brommer weg. Hij had een coole Vespa die in het schuurtje achter stond, broederlijk naast Nikki’s krakkemikkige fiets.

‘Wat ga je doen?’ vroeg ze.

Viggo voelde in zijn zakken of hij zijn handschoenen bij zich had. ‘Naar Joep, indrinken. En daarna gaan we op stap. Ik blijf echt niet hier bij pa en Bimbolina zitten.’

Nikki grinnikte. ‘Die gaan weg, naar het casino. Dus je hebt het huis voor jezelf. Je hoeft niet weg.’

‘Ja, natuurlijk gaan ze naar het casino! Dat is een idee van die tuthola. Pa is nog nooit naar het casino geweest. Zij wil lekker gokken met zijn geld!’ Viggo keek weer net zo nijdig als aan tafel. ‘Wat moet-ie toch met die leeghoofden? Hij laat zich gewoon... gewoon...’

‘...uitkleden,’ vulde Nikki aan en glimlachte fijntjes.

‘Letterlijk en figuurlijk,’ zei Viggo.

‘Ah gets! Hou op. Ik wil helemaal niet horen hoe mijn vader “het” doet!’ Nikki produceerde braakgeluiden.

De deur naar de gang ging open. ‘Bimbolina,’ zei Viggo zo zacht dat alleen Nikki het kon horen. Ze giechelde en beet op haar lip.

‘O, hallo jongens,’ zei Lucille stijfjes. ‘Gaan jullie weg?’

‘Ik moet oppassen. Dat heb ik net gezegd,’ zei Nikki met een zucht. Luisterde ze dan helemaal niet?

‘Dat weet ik, maar het is nog zo vroeg,’ zei Lucille.

‘We hebben afgesproken om zeven uur,’ zei Nikki kortaf.

Viggo duwde zich langs Lucille heen.

‘Jij brengt haar even, zeker?’ zei Lucille in een wanhopige poging een beetje goed te doen. Je kon goed zien dat ze niet meer wist hoe ze zich moest gedragen, vooral tegenover Viggo. Die stopte en keek haar uitdagend aan. ‘Nee, natuurlijk niet. Ik ga naar de friettent.’

‘Friettent? Maar je hebt net gegeten!’ Lucille snapte er niets meer van en zelfs Nikki keek Viggo verbaasd aan. Haar broer had een gezonde eetlust, maar ze had nog nooit gehoord dat hij direct na het avondeten buitenshuis ging bijtanken.

‘Eerst een lekkere pizza, even laden en lossen, en daarna is er weer ruimte voor een frietje saté,’ zei Viggo. Hij gaf Nikki een knipoog, draaide zich om en trok de voordeur open. ‘Succes Nik,’ hoorde ze hem nog zeggen en de deur viel dicht. Lucille knipperde verwoed met haar ogen, niet in staat om te begrijpen of Viggo haar voor de gek hield of dat hij het meende. Verward keek ze Nikki aan.

‘Serieus hoor,’ zei Nikki ernstig, ‘ik zou maar eerst een lucifertje afsteken in de wc als ik jou was. Wat daar allemaal voor gassen hangen als Viggo geweest is... die wil je niet inademen. Pap! Ik ben weg!’

Terwijl Lucille probeerde te begrijpen waarom ze in godsnaam een lucifer op de wc moest afsteken, ging de deur weer open en stak Nikki’s vader zijn hoofd om de hoek. ‘Da’s al

vroeg. Je moest er zeker om zeven uur zijn? Goed, veel succes en plezier vanavond.'

'Komt wel goed,' knikte Nikki. 'Ik ben super-ervaren met luiers, en die tweelingbroertjes van Lisa kan ik ook goed aan, dus ik draai er mijn hand niet voor om. Veel plezier vanavond, pap.' *Zeg het, zeg het*, zei ze tegen zichzelf en ze keek Lucille aan. 'Eh... fijne avond.' Het kwam er moeizaam uit, alsof ze het niet zelf was die dat zei.

'Dank je wel,' zei Lucille voordat haar vader had kunnen antwoorden. 'Jij ook, hoor.'

'Neem je sleutel mee!' zei haar vader snel.

Mm. Dan zou hij het wel eens laat kunnen maken, dacht Nikki. Soms, als ze ging sporten, liet ze expres zo veel mogelijk thuis. Sleutels kon je alleen maar kwijtraken. Als ze wist dat haar vader of Viggo thuis was, liet ze de huissleutel liever in het sleutelkastje hangen.

'Ja, ja, die heb ik bij me!' Nikki hees haar tas op haar schouder en stapte de winterse avondlucht in. Alles was gezellig verlicht. Overal zag je kleine lampjes: in bomen, heggen en aan de dakgoten, en in de huizen brandde kerstverlichting. Nikki hield van Kerstmis, van de sfeer, van de warmte, van de muziek, van kerstbomen en kerstballen en de films die op tv kwamen. Nog twee weken, dan had ze vakantie en ze keek er naar uit. Geen school, geen Frans, geen leraren, geen gezanik over proefwerken en huiswerk... Prima vooruitzicht.

Maar vooruitzicht of niet: eerst moest ze aan de slag. Familie Van de Meer. Vier kinderen.